

DS531
C744

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 78

10 11

TUẦN LỄ TỪ 11-9
ĐẾN 17-9-1969

CHỦ TIỆM : MINH VỒ

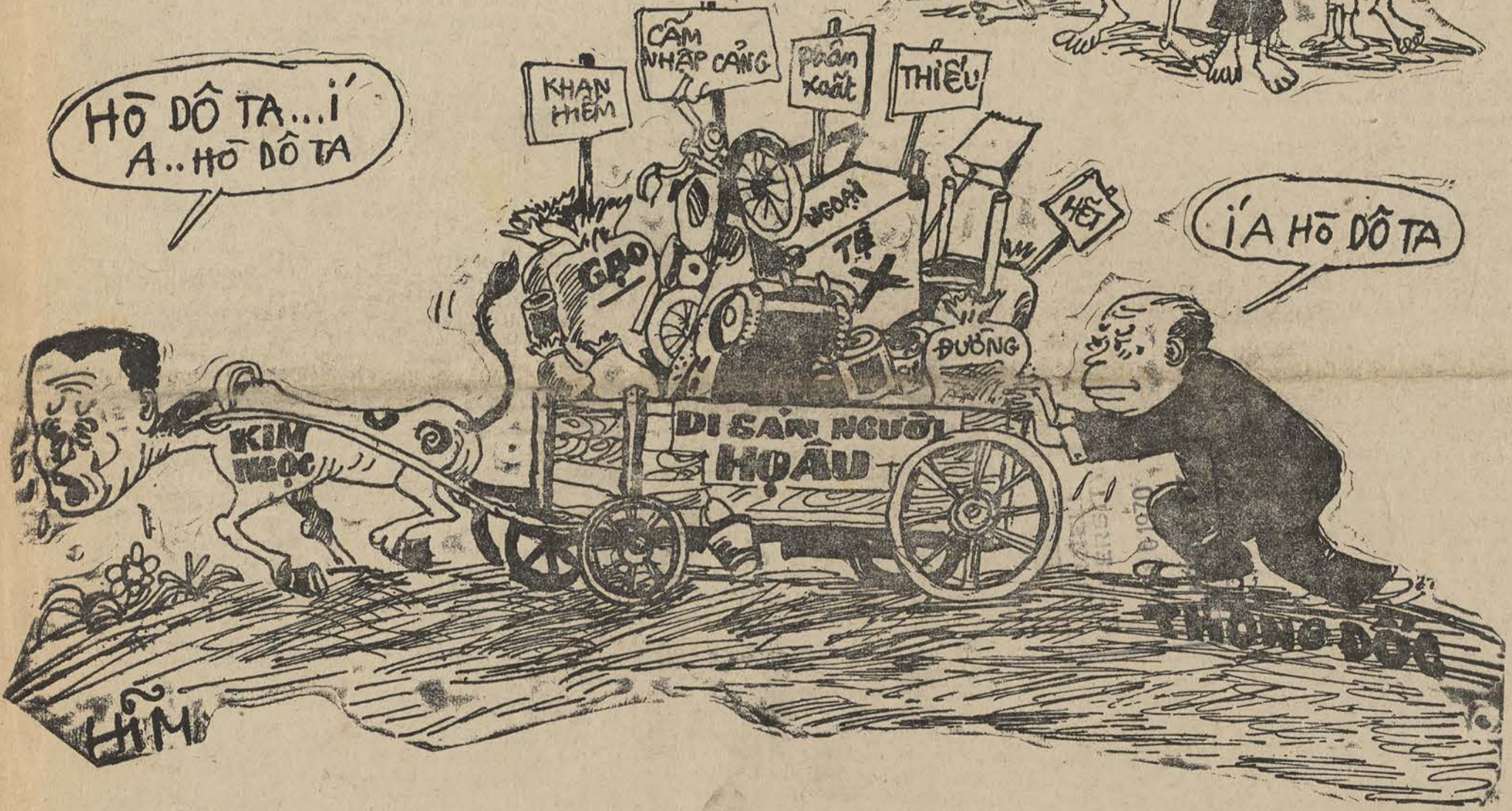
ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

ÔNG CA CŨNG THƠM NHƯ
ÂU CÔNG TƯ'NGAY XƯA VẬY...
ĐỂ XEM SAO ...

HỒ DÔ TA...!
A... HỒ DÔ TA

Gia từ Con Ong

DUYÊN ANH

Không phải vì sợ bị đánh đòn mà tôi phải giả từ Con Ong. Không phải vì anh em tôi đã bất hòa với nhau. Không phải vì một lý do gì cả. Tôi giả từ Con Ong, rất chân thành, vì không muốn đốt cháy niềm tin cuối cùng của đời sống tôi đang chịu đựng. Những năm gần đây, chế độ nào cũng cho tôi tự do sống và viết. Tôi bằng lòng miền Nam. Bất mãn chỉ là sự giả tạo, với riêng tôi. Bởi tôi chẳng bị đói khát, chẳng bị cầm tù, chẳng bị cấm đoán. Tôi không có quyền phản bội không khí dân chủ bằng những hần học bội bác đề tự lừa dối mình và đánh lừa thiên hạ rằng mình là kẻ dám chống đối. Tôi cảm ơn chế độ miền Nam đã cấp giấy phép tuần báo Tuổi Ngọc cho tôi. Bây giờ, sau hai tháng thử thách, tôi biết tôi và gia đình tôi đã có thể sống bình yên bằng lợi tức tôi kiếm được trong công việc bình yên, giản dị và khiêm tốn của tôi, tôi cần giả từ những công việc bất đắc dĩ, tuy kiếm tiền khá nhưng chỉ mang về gia đình những buồn phiền, đe dọa. Tôi không thích phiền muộn nữa, không thích phàm bình tội lỗi của người khác nữa. Những người tội lỗi mặc họ chờ ngày phán xét của Chúa, Phật và Mồ ha mét... Xin cho tôi thành thói sống với thế giới tuổi thơ, thế giới của nhiều sương mầu tình ái và quên tôi đã là Thương Sinh, Thập Nguyên, Phong Ngựa, Kiến Nghị, Mồ Báo, Nã Cầu, Bếp Nhỏ, Thập Thành, Ma Cạo vân vân... Xin hãy đợi trả thù tôi dưới địa ngục Xin cho tôi được tạ lỗi những người đã nhiều lần tôi chọc ghẹo, bốn cột quá lố. Cuối cùng, xin cho vợ con tôi khỏi lo ngại chồng, cha mình bị đón đánh dọc đường. Xin lỗi, muôn vàn xin lỗi và tạ tội. Giả từ bạn đọc CON ONG.

DUYÊN-ANH

TRƯỜNG HỢP PHAN NGHỊ

Cho đến hôm nay, ngót hai tuần, kể từ ngày Phan Nghị tác giả Xuân Tóc Đỏ bị vợ, nhà nước vẫn chưa chịu công bố tội trạng của Phan Nghị. Dù luận chỉ mờ hồ hiểu rằng Phan Nghị làm việc cho CS. Trên nhật báo Tiếng Vang, số ra ngày chủ nhật, 7.6.1969, anh Quốc Phong đã tổng kết sự bàng hoàng của làng báo Saigon (tôi nhấn mạnh: sự bàng hoàng của những nhật báo nổi tiếng chống Cộng) về trường hợp Phan Nghị. Xin được đăng nguyên văn dưới đây.

Sáng Chủ nhật, vợ Phan Nghị từ tòa báo Thời Thế gọi điện thoại cho Tú Nốp tôi báo tin Phan Nghị bị bắt. Tôi hỏi chị có thật Công An bắt không chị trả lời: Thật. Cũng như tôi, tất cả những bạn hữu của Phan Nghị khi được tin hẳn bị bất đều ngạc nhiên, không hiểu bị bắt về tội gì.

Trưa thứ bảy, Phan Nghị còn gọi điện thoại rủ tôi đi đánh xì phé. Phần nhiều tối thứ bảy hẳn hay đi đánh bạc, ít khi ngủ nhà. Không hiểu sao, tối đó hẳn lại chịu về với vợ con, có lẽ tại không có ai rủ xì phé cơm với hẳn.

Tôi đã làm hết mình để có thể biết Phan Nghị bị bắt về tội gì. Tôi liên lạc với Trung tướng Tôn Thất Đính, Phó chủ tịch Hội Chủ Báo Việt Nam để nhờ nói giùm bên Công An. Tôi liên lạc với Thanh Thương Hoàng, Tổng Thư Ký Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam, bàn với anh tiếp xúc ngay với Tổng Nha để đề nghị nhà chức trách nên công bố tội trạng của Phan Nghị. Bạn hữu và những người biết rõ Phan Nghị như Cha Lâm, Vũ đức Vinh, Văn Quang cũng chạy đi hỏi giùm hẳn. Và chỉ một ngày sau, cái tin Phan Nghị bị bắt về tội hoạt động cho Cộng sản, đã được phổ biến trong các tòa soạn. Mọi người đều ngạc nhiên, đều đánh một cái dấu hỏi nghi ngờ. Tôi cũng không tin Phan Nghị đi theo Cộng sản, nhưng sự thật đã như vậy, cũng như Tổng Thống Thiệu không tin Huỳnh văn Trọng, người phụ tá của mình, lại có thể đi theo Cộng sản, nhưng sự thật cũng đã như vậy. Tuy nhiên, ở vụ Huỳnh văn Trọng, Tổng Thống Thiệu đã được trình bày đầy đủ bằng chứng, tài liệu về sự phản bội của Huỳnh văn Trọng nên TT dù không tin, cũng phải tin. Con ở vụ Phan Nghị, làm sao có thể tin được hẳn theo Cộng sản khi chỉ mới nghe nói như vậy. Tất nhiên bên Công An cũng đã có đủ bằng chứng, tài liệu về Phan Nghị, nhưng một khi bằng chứng, tài liệu ấy chưa được công bố, thì mọi người vẫn không thể tin một anh chống Cộng như Phan Nghị lại hoạt động cho Cộng. Ngay hãng AFP cung loan tin: ký giả Phan Nghị được coi như một người có tinh thần chống Cộng. Báo chí trong nước cũng đặt dấu hỏi nghi ngờ về tội trạng Phan Nghị. Thăng Hề bên Hòa Bình viết: "Nếu Thăng Hề không làm thì Phan Nghị là anh chàng chống Cộng. Bởi thế nên, khi nghe Phan Nghị bị bắt, Thăng Hề không tin Phan Nghị thân Cộng" mà bị bắt. Cha Lâm bên Xây Dựng cũng viết: "Hẳn là một tay chống Cộng chết thối. Nói chuyện với hẳn, hẳn chỉ đòi "đánh bỏ mẹ" cái thằng Cộng Sản ngoan cố. Sự thật ở đâu? Nếu Phan Nghị mà bị khép vào tội thân Cộng thì quả là không còn Trời Đất bao nữa thiệt".

đàn anh đòi lập với nhà nước đòi em đòi lập với nhà nước đòi lập với nhà nước

Sau ngày Tổng thống tấn phong nội các Trần Thiện Khiêm, dư luận khó tính lại bắt đầu chia mũi kiếm để kích những ông Tổng trưởng "vô danh tiêu tốt" - nói theo báo Thời Đại Mới - Dư luận khó tính dành cho những người thân nội các Trần văn Hương kích tấn nội các đã đành, nhưng dư luận khó tính còn lầy sang cả những người đã lớn tiếng đòi giải tán nội các Trần văn Hương và đòi hỏi những khuôn mặt mới xuất hiện. Mía mai thay, khi có những khuôn mặt mới chưa ăn hẳn ở đờ, cả làng với xóm nhau miệt thị là... "vô danh tiêu tốt".

Thí dụ trường hợp ông Phạm kim Ngọc, Tổng trưởng Kinh tế. Người ta viết chuyện bên lề mĩa mai ông là đang bị phạt hít đất bốn mươi cử ở Quang Trung thì nhận được giấy gọi về làm Tổng trưởng! (Nhật báo Thời Thế). Người ta bị thử ông tuy làm phó Giám đốc ở một ngân hàng nhà nước nhưng ngạch chỉ là ngạch... thư ký! Vậy mà đưa lên chức Tổng trưởng thì bỏ bố cả lũ.

Thí dụ trường hợp ông Nguyễn Bích Huệ, Tổng trưởng Tài chính. Người ta cũng liệt ông vào loại "vô danh tiêu tốt". Và người ta còn phỉa rằng sở dĩ đạo diễn Nguyễn Hữu Hạnh đưa hai con gà mờ ra chơi vì gà nòi chờ đá "run" sau (Tin... lại dựa của ông Phó Cử Tri). Làm như là nội các Trần Thiện Khiêm chỉ có tính cách vá vúi, tạm bợ.

Bài này không nhằm để kích dư luận khó tính. Cũng chẳng phải để bóc thom máy ông Tổng trưởng "vô danh tiêu tốt" để dò đường chạy chốt kiểm ti cháo hay ăn huệ con con. Mà tôi muốn luận về sự tầm thường của những người phi thường trong thiên hạ. Một danh nhân đã nói: "Có khi một cái gai cũng đủ giết một vĩ nhân". Một lưỡi dao, một phát súng của những thằng khùng đã giết nổi Lincoln, Gandhi. Hồi đó chắc chưa có Sở Đồn Thùng Mỹ quốc nên họ chưa định vô những vụ hạ sát các vĩ nhân một cách dễ tiện. Vĩ nhân Âu Ngọc Hồ, vĩ nhân Lưu văn Tinh, vĩ nhân Tôn Thất Thiện đã làm được cái chó gì nhỉ? Người ta đã mạ vung lên những khuôn mặt mốc thối như trần gió và bảo đó là những người... không vô danh tiêu tốt. Rồi ngậm ngùi tòm đấy, tưởng cá ai để hóa ra tôm. Người ngậm ngùi đã chân thật vì ông ở vào cái thế "chẳng đáng đưng", cay đắng mà ngậm trái bồ hòn. Nhưng lũ lâu la, bọn gia nô quanh ông đã không hiểu ông và làm dang dở sự nghiệp của ông. Đề bây giờ thương thầy chúng bằng cách miệt thị người mới là "vô danh tiêu tốt".

Chỉ những người tự coi mình tầm thường mới làm nên những việc phi thường. Và không làm được cũng không xấu hổ vì họ không vô ngược xưng họ là vĩ nhân. Tôi hy vọng những người đang bị dư luận khó tính coi là "vô danh tiêu tốt" như các ông Ngô khắc Tinh, Lê trọng Quát, Phan kim Ngọc, Nguyễn Bích Huệ sẽ làm nên trò trống nếu không phi thường thì cũng không giống bọn tòm won Âu ngọc Hồ, Lương thế Siêu vân vân...

MỘT KHI NGƯỜI VÔ DANH

XUẤT HIỆN

Dư luận các báo về Phan Nghị

NGHĨ GI VỀ PHAN NGHỊ

Suốt mấy ngày liền, cả làng báo rung rinh, ngắt ngư con tàu đi vì một tin bùng nổ dữ dội, còn hơn là bom, mìn hay hỏa tiễn 122 ly của Việt Cộng, Phan Nghị và Cao Trần bị... kẹt!

Tất cả đều bàng hoàng, rụng rời, thắc mắc, bần khoăn nôn nao, y như trạng thái của một kẻ... say thuốc lao! Báo này nóng ruột gọi điện thoại hỏi báo kia, báo kia nào biết gì hơn lại hỏi báo nọ, cứ như thế mà cơn sốt đang lên và lan tràn, trong khi tâm mẩn bí mật chưa được ai vén lên,

Với Cao Trần, Sứ Voi tuy có quen biết nhưng ít có dịp gần gũi nên không biết ra sao?

Chứ còn Phan Nghị thì cả nư ớc đều biết hẳn, và hễ nghĩ tới hẳn ai cũng phải hình dung ngay thấy một tên... chúa tể! Hẳn "tể" đến cái độ là chuyện gì cũng cóc cần, ông trời hẳn cũng coi như nơ pa đều có thể hải hước, chọc quê tuốt luốt!

Chính vì cái "tể" đó mà hẳn được nhiều người thương mà cũng lắm kẻ ghét.

Riêng với Sứ Voi thì Phan Nghị đáng ghét nhất là khi hẳn rút xi, hề bị thua là cái mặt hẳn nặng chình chịch, cái miệng gắt như mồm tôm! Còn để thương nhất là một bữa gần đây, viết xong một bài: cho Con Ong, hẳn khoái chí cười lên hồ hồ:

— Ông cho chúng nó ăn mồm tôm cho chúng nó sướng! Những cảm nghĩ của Sứ Voi với hẳn còn nhiều, nhưng mà thôi bữa nay xin hãy tạm nhường cho một vài đồng nghiệp khác đã bắt đầu nhắc nhở tới hẳn:

THĂNG HỀ VÀ PHAN NGHỊ

Bên báo Hòa bình, anh bạn Thăng Hề vừa... chẳng đáng đưng:

"Thăng Hề quen với Phan Nghị từ ngày hẳn làm cho nhật báo Ngôn Luận. Ngày ấy cách nay khoảng 10 năm, Phan Nghị còn nghèo lắm Phan Nghị đi xe Vespa mỗi sáng đạp 100 cái mới nổ, và khi vừa lên xe. Phan Nghị phải đạp thăng ngay. Như vậy khi tới tòa soạn xe ngừng là vừa! Phan Nghị kể như là một nhà báo lớn ở Thủ Đức. Phan Nghị vui tính, ruột ngựa, giận thì hét um sùm, vui thì cười toe toét chẳng cần tới ai.

Ai nói điều gì phật lòng, Phan Nghị... rù ra đường điếm mần "Ồ, Kê Cô Rạn" đánh đấm nhau ngay. Nhưng nếu đối phương to con hơn, hoặc già có võ trong người, Phan Nghị sẽ... diễn trò đánh giặc mồm mà thôi.

Chơi với Phan Nghị thích là vậy. Cái thăng chẳng dẫu trong bụng điều gì cả. Rồi thì Cách mạng. Từ phút C.M. tới nay Thăng Hề thỉnh thoảng mới gặp Phan Nghị từ sau Cách Mạng- Phan Nghị ăn nên làm ra. Trước tiên Phan Nghị bước vào Hội đồng Dân quân. Rồi Phan Nghị ra báo nhật báo lấy tên Nhân Dân, cái tên nghe mà khiếp. Phan Nghị cũng có ra tranh cử, nhưng hẳn thua phiếu hơi nhiều. Rồi thì hẳn làm cho Công Luận và Thời Thế, viết phóng sự, viết chuyện tếu cái loại Thăng Hề lấy tên Lãn Thần.

Gần đây, Phan Nghị có đi Tây, Ở bên ấy về Phan Nghị tiếp tục đánh xì và có về ái mộ cựu hoàng Bảo Đại. A: mà nói động gì cựu hoàng, Phan Nghị phảo kích tùm lum.

Về tác phẩm, Phan Nghị đã cho xuất bản: Vượt Trường Sơn và Đường Mòn Hồ Chí Minh.

Nếu TH không làm thì Phan Nghị là anh chàng chống Cộng. Bởi thế nên, khi nghe Phan Nghị bị bắt thì TH không tin, "Phan Nghị thân Cộng" mà bị bắt.

Thăng Hề viết những giòng này với một dấu hỏi to lớn trong đầu: Phan Nghị bị bắt vì tội gì?

Nếu nhà chức trách có đầy đủ tài liệu để chứng minh: Phan Nghị thân Cộng thì TH kể như... đui con mắt!

A.F.P. VÀ PHAN NGHỊ

Nhân đây, tưởng cũng nên trích đăng một tin điện ngắn của AFP nói về Phan Nghị.

"Phan Nghị, cựu chủ nhiệm nhật báo Nhân Dân, nổi tiếng nhờ những quan niệm chống Cộng của ông ta và là một trong những phóng viên chiến trường VN xuất sắc nhất. Những bài phóng sự của ông được phó TT Nguyễn cao Kỳ rất ưa chuộng, nhờ vậy ông đã được thăng tước Phó Tổng Thống sang Ba Lê hồi tháng 12-68".

Sứ Voi, tin rằng cái tên "Phan Nghị" từ nay sẽ còn được dư luận bàn tán và nhắc nhở nhiều...

Bờ các cụ Giám sát ! tham những đây chứ đâu ?

Hôm mới đây, cả nước reo mừng khi nghe tin các cụ trong viện Giám Sát bắt đầu hỏi thăm sức khoẻ những hành vi bê bối (gồm, các cụ lịch sự quá, tránh cả đến cái danh từ ăn cắp) của 2 Bộ kinh tế và Công Chánh dưới thời của Ấu dương Ngọc Hẹ và Lương Thiếu C. Về ông Thiếu C., chắc chắn là ông ta còn thiếu nhiều chuyện lắm, nhưng đã và sẽ có những bài khác hầu tiếp ông ta.

Ở đây, Con Ong hãy xin cung cấp cho các cụ Giám sát một vài tài liệu về Ấu Ngọc Hẹ, để các cụ khỏi mất công đi kiếm, tội nghiệp những tấm thân già đã khòm lưng mỗi giờ !

Thì đây, trước hết tờ Thăng Tiến đã toạc móng heo ra như thế này ; "áp phe lúa gạo?"

(... Dù muốn chối cãi thế nào chẳng nữa, ông Ấu ngọc Hồ cũng không thể nói rằng mình không có trách nhiệm trong việc làm cho vật giá đắt đỏ, nhất là gạo.

Với lý do giúp nông dân có thêm lợi tức, nguy ên trong 4 tháng đầu năm nay, bộ kinh tế do ông Ấu ngọc Hồ lãnh đạo đã lãng lãng xuất quý nhà nước hai lần để mua gạo nội địa.

Lần thứ nhất Bộ kinh Tế đã xuất quý 2 tỷ 400 triệu bạc để mua 110 ngàn tấn gạo. Lần thứ hai, lại mua thêm 30 ngàn tấn với giá 2650 đồng một tạ.

Nhưng, như mọi người đều biết, từ trước đến nay, ở miền Nam này không bao giờ có chuyện đồng bào nông dân bán thẳng gạo cho nhà nước, hoặc bán thẳng gạo cho người tiêu thụ. Tất cả lúa gạo sản xuất được, đồng bào nông dân đều bán cho các thương gia người Tàu. Nhiều khi bán trước mùa lúa, với giá thấp hơn giá thị trường.

Bây giờ, Bộ Kinh Tế xuất tiền ra mua gạo, để lập các kho an toàn, không phải là Bộ Kinh Tế và đồng bào nông dân trực tiếp mua bán với nhau, mà phải qua trung gian của các thương gia người Tàu, hay nói cho đúng là qua bốn thương gia lúa gạo miền Nam là Mã Hí, Quốc Thành, Trần Chấn và Trương thành Lâm.

Với hai lần mua gạo nói trên, Bộ Kinh Tế đã xuất ra tất cả trên 3 tỷ bạc để lập các kho an toàn nhằm giữ vững giá cả thị trường hay ít nhất cũng làm cho giá gạo không thể tăng lên vùn vụt như hiện nay.

Nhưng giá gạo vẫn cứ tăng lên vùn vụt, tăng lên tới một, hai ngàn đồng một tạ. Trong lúc đó chẳng những Bộ Kinh Tế không có một biện pháp nào kiểm soát, ngăn cản việc tăng giá gạo một cách bất hợp pháp, mà lại không chịu mở các kho an toàn để chặn đứng việc tăng giá gạo của các gian thương lúa gạo.

Mà gian thương lúa gạo là ai? Có phải là những thương gia Hoa kiều đang nắm chặt vựa lúa miền Nam trong tay, những thương gia được Bộ Kinh Tế của ông Ấu ngọc Hồ đặt mua tới trên 3 tỷ bạc lúa gạo và cũng chính những thương gia ấy đã tăng gạo một cách bất hợp pháp?

Nếu điều suy luận đó không sai sự thật, hoặc không sai sự thật bao nhiêu, người ta có thể tưởng tượng được rằng các thương gia Huế kiều nói trên đã được hưởng tới 3 lần lợi : một lần của Bộ Kinh Tế, một lần của đồng bào nông dân và một lần tăng giá bất hợp pháp.

Đây là áp phe to lớn và quan trọng. Và chính vì Bộ Kinh tế không có một biện pháp nào để chặn đứng việc tăng giá lúa gạo làm ảnh hưởng đời sống cộng đồng càng chặt vật của các tầng lớp dân chúng, nên người ta có quyền nghi ngờ rằng đây là một vụ tham nhũng lúa gạo, một vụ tham nhũng cỡ lớn xảy ra.

ÁP PHE XE CỘ

Sau vụ lúa gạo, là vụ xe cộ. Vụ này trên báo Trắng Đen cũng đã tót bùng rền như sau:

"Hồi đến ông Ấu ngọc Hồ, cựu tổng trưởng kinh tế, ngay khi ông còn tại chức, nhật báo Trắng Đen đã thẳng thắn phê bình những quyết định làm mất dân của Bộ này như vụ ngưng cấp ngoại tệ các loại xe có động cơ nhưng trước đó lại ký cho một hãng nhập cảng 6000 chiếc xe hơi, vụ ban hành giá gạo chậm, xuất kho gạo an toàn chậm, làm cho giá gạo cao vọt" sửa đường bị mất hút trên thị trường, tạo chợ đen khủng khiếp, cuối cùng là quyết định cấm sản xuất bánh Trung Thu.

Hành động của ông Ấu ngọc Hồ đã làm dân uất hận gây nhiều tiếng tăm không đẹp cho chánh phủ Trần

văn Hương mặc dù cụ Trần văn Hương là một nhân vật nổi tiếng thanh liêm gương mẫu,

Ngày nay, qua vụ chợ đen xe hơi Daihatsu, báo chí tiết lộ việc ông Ấu ngọc Hồ che chở bao bọc hãng nhập cảng loại xe trên thì ít ra việc bao bọc đó phải có sự chia chác hoặc tạ ơn.

Những vụ tạo ra chợ đen gạo, cấp ngoại tệ nhập cảng cho một hãng nhập cảng xe hơi của ông cựu Tổng trưởng Ấu ngọc Hồ có những quyền lợi chi trong đó ?

Ngoài ra, việc cho nhập cảng xe hơi cùng với đồ phụ tùng, không cho nhập cảng nguyên chiếc, đó làm cho vài nhà nhập cảng kiếm lợi hàng trăm triệu bằng ngoại tệ, đã ở nước ngoài, cụ thể là vụ nhập cảng loại xe hơi Nhật Bản của hãng do ông Ấu ngọc Hồ bao bọc. Giá xe nguyên chiếc là 610 Mỹ kim nhập cảng xe chỉ có khung và đầu máy lại những 560 Mỹ Kim riêng hai cánh cửa đã 53 Mỹ Kim, đó chưa kể các phụ tùng khác, đưa giá chiếc xe lên tới gần 800 Mỹ Kim nghĩa là nhập cảng theo lối của ông Ấu Ngọc Hồ, mỗi chiếc xe nhà nhập cảng có thể để ở ngoài nước từ 150 Mỹ Kim đến 310 Mỹ Kim.

Số tiền đó là tiền ăn cắp ngoại tệ sở hữu của quốc gia

Hành động làm mất dân đó không thể bỏ qua được của phải có 1 cuộc điều tra sâu rộng, đưa kẻ làm mất dân ra trước Tòa án. Nếu em đem, dân sẽ oán, dân mất tin tưởng chúng ta sẽ thua Cộng sản

Đấy nhé ! Bọn Con Ong đã dọn cỗ sẵn cho các cụ Giám sát rồi đấy nhé, các Cụ thử soi tái một miếng Ngọc Hẹ cho ngon lành, để đồng bào mất lòng mất ruột một phen xem sao !

Đến nước này nữa mà các Cụ cũng soi không nổi, tưởng các Cụ cũng nên đổi tên cái Viện của các Cụ đi là vừa (tỉ dụ đổi là Viện «không giám»...) chứ cứ ăm a ăm ở mãi, dân đen chúng tôi cười cho... thôi mũi đấy !

chấn, lẻ

HỒ LÝ

NÊN CẤP GIẤY CHIẾU KHẨN CHO «CON CHÓ ĂN VỤNG BỘT»

«Con chó ăn vụng bột» Hồ Hữu Tường xin ra Bắc để đưa ông Hồ chí Minh về nơi an nghỉ ngàn thu. Hạ viện bác cái đơn xin «nhiệm vụ lệnh» của «con chó ăn vụng bột» Ngoại trưởng Trần văn Lâm cương quyết không cấp giấy chiếu khán cho một ai ra «đàng ngoài» dự đám táng Hồ chủ tịch. Dân biểu Nguyễn trọng Nho kết án những anh quốc gia chống Cộng đòi đi đưa đám ma Hồ chủ tịch là những anh điên khùng, kỳ quái,

Theo Hồ Lý, nên cấm tất cả, trừ «con chó ăn vụng bột» Hồ Hữu Tường. Ngày xưa, Hồ Nguyễn trọng Nho còn bé tí ti, vì những thủ đoạn vô vịnh của đệ tử Trosky đệ tứ quốc tế là Hồ Hữu Tường mà Phạm văn Đồng nổi giận. Đồng thề rằng hễ thộp được Tường là Đồng sẽ... thiên Tường. Bây giờ Tường già rồi, hết «chơi» nổi, Đồng có thiên của quý của Tường cũng chẳng sao. Nhưng Hồ Lý tin rằng Đồng đã nghĩ được cách trả thù mới, tối tân hơn. Vậy ta nên để «con chó ăn vụng bột» ra Bắc xem Phạm văn Đồng xử « nó » ra sao. Ít ra, khi về Nam, « con chó ăn vụng bột » cũng mất hai hồn d. để « nó » khỏi chạy như chó d. và sủa nô bì trên chính trường Giao Chỉ hôm nay.

KHI CHUYÊN VIÊN DIỆT RUỒI TÁI BÉO DẠ

Kề ra Tư Trời Biên đã làm phiền Anh Bầy Bóp. Tư Trời Biên buồn mấy hôm vì người ta thọt lét Anh Bầy mấy tuần liền. Nhưng có điều là «người ta» bắt đầu xiên x

hơi nhiều Phong Trào Cấp Tiến, nào là hạ uy tín 2 ông Giáo Sư Bông và Huy, Tư Trời Biên yêu cầu lòng tong cá chốt có giới thì nói chuyện với Tư Trời Biên, đừng có đem cái mõ dơ rề gần mấy người trong sạch và có tâm huyết.

Trong vòng 15 ngày nữa Tư Trời Biên sẽ xuất hiện trên tờ Đại Dân Tộc do anh Ba Trật Búa làm chủ nhiệm. Thật ra thì tờ Đại Dân Tộc rất ngon lành đứng đắn không dơ bẩn, nhưng ông Nghị Bạc Liêu đã dành cho Tư Trời Biên một mảnh đất cứng để đặt giàn trọng pháo 175 ly và vì đám đề cho Tư Trời Biên mượn đất đặt cành nông, nên người ta đã xam xỉ lẫn rằng có trật búa mới dám chửi thẳng Tư Trời Biên,

Vậy bà con chờ xem Đại Dân Tộc ra mắt, một tay búng lỗ mũi tụi lòng tong cá chốt một tay cầm viết trả lời cho mấy cây Phạm tái Sách và Trần Phòng Ngủ Catinat.

Ông Tư Trời Biên tưởng ông ấy ghê lắm, ai cũng muốn nói chuyện với ông. Thực ra ông không ghê mà người ta ghê ông. Bởi vì, nói chuyện với một người thích ăn thua đủ mí «lòng tong cá chốt» không... thơm gì. Để xem ông Ngô Công Đức «chơi» hai tay tở Phạm Nam Sách và Trần Quý Phong ra sao. Và để xem hai ông Sách, Phong trả lời «lòng tong cá chốt». Riêng tụi ruồi tái béo này sẵn sàng đáp lễ ông Ngô Công Đức bằng ngôn ngữ bần nhất và thật nhất. Miễn là ngay thẳng đừng bịa đặt và đừng tố ai trốn quân dịch !

GIỮ ĐÚNG LỜI HỨA

Con Ong đã hứa rằng, sau khi ông Trần văn Hương già từ chính trường đưa nào đã kích ông Hương như một người ngã ngựa, Con Ong sẽ đào cha bới ba đời nhà nó lên. Những thằng ruồi tái béo đã kích ông Hương Con Ong chửi cả lò nhà nó. Để giữ lời hứa hôm nay Con Ong chửi cha... Trần Du. Vì cố đạo Trần Du đã coi ngày nội các mới ra đời là ngày «chấm dứt một

giai đoạn đề tiện, lý lợm, bần thiu». Cha Trần Du, cha là thẳng hèn, thẳng đều, thẳng chỉ biết chửi người ngã ngựa. Cha làm báo cho thẳng Tùng Lâm cởi nút áo em gái tạp lục trên mặt báo cha, cho ma vú dài bất người nút vú cho băng thích, các báo chửi cha bần thiu, đề tiện, cha cứ lý cái bản mặt cha ; nay cha dám mở miệng chửi ông Trần văn Hương lý lợm à ?

Không có mấy người như Anh Quân, Trần dạ Từ, Hồ Nam. Sứ Mây v.v... suốt đời làm báo của cha cũng khó góc đầu lên nổi, Xin Tòa Thánh hãy treo chén một anh cố đạo nham nhở. Càng sớm càng tốt. Cũng xin Tòa Thánh khuyến cáo giùm linh mục Hoàng Quỳnh đi. Đều gây tuyên

bổ nhí nhớ về chính trị, sốt ruột quá! Hồ Lý rất mong hòa bình để sự về chùa ăn chay niệm Phật, cố đạo về nhà thờ làm lễ và phụng vụ Giáo Hội. Hòa bình ơi, nhanh lên!

CHỐNG DÂM BÓN

Sinh viên Phi Luật Tân đã xuống đường chống đối văn nghệ con heo và đốt khá nhiều báo chí chuyên phê diễn xác thịt tở hô xì cốp và văn chương phê diễn cả cái khoản bên trong xì líp. Mặc dầu vậy trên tuần báo Khởi Hành mới đây, người ta đang cố vẽ các nhà văn Giao Cai viết nặng về... tình dục. Hồ Lý đang trông đợi cuộc khởi sự của nhà đại tá Trần văn Trọng, chủ tịch Hội nhà văn Quân Đội. Có thể, một bản nhạc của ông Anh Việt sẽ đi tiên phong. Rồi, cứ gọi là thanh niên Việt Nam trốn quân dịch hết vì mãi «xúc lộ» hay được miễn dịch vì «xúc lộ» quá kỹ. Hoan hô nền văn nghệ tình dục sắp được tuần báo Khởi Hành của «cô lô nen» Trọng phát cờ hướng dẫn.

SỰ THẬT VỀ VỤ 'HỒ PHÍT' ĐÒI RA BẮC CHỊU TANG 'HỒ PE'

TIN TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

«BÁC HỒ» LÀ NGƯỜI «THÂM NHẤT THẾ GIỚI» ĐỜI LÚC NGOẪO MỚI CHỮI CHA CỘNG SẢN

LỘN MỀ

Tội nghiệp ông DB kỳ thị. Không hiểu ông ăn ở có Thất Đức không mà đến nỗi trong một ngày ông bị liên tù tù hai kẻ chữ. Một kẻ vừa là đồng nghiệp (cũng là một ký giả được ông TTB liệt vào hạng Tay Tô làng báo Miền Nam như ông kỳ thị) vừa là đồng viên của ông và kẻ thứ hai là một quân nhân.

Tình cờ Tô được nghe, Tô chỉ xin thuật lại, bỏ đũa nào thêm bớt,

Nhân có hai ba người ngồi bàn tán về ông ký giả lộn xộn viết chữ cả làng báo là hèn nhất nhục nhã vì không dám ca tụng Cụ Hồ, nhà cách mạng đuổi thực dân, giải phóng dân tộc DB Lý Q Chung đã phát ngôn ra như sau:

—Ồ... ĐM cái thằng đó mà biết cái con mẹ gì. Thế hôm trước cả làng người ta loan tin về cái chết của Hồ chí Minh hỏi nó có viết được chữ nào không, mà hôm sau nó chữ người ta? Thằng đó (hai tiếng này được kéo dài)... mị dân, chữ biết cái mớ gì.

Và người thứ hai là một quân nhân, mập mạp, vững chắc, đầu húi "cua", trên ngực áo mang băng tên là Kim. Anh ta vẩy DB NG. T. Nho lại và ào ào nói:

— Này, ĐM mấy ông dở quá vậy? Đề cho cái thằng trốn lính đi nghĩa quân ma, và chuyên đưa gái từ nhà hàng Pacific lên Củ Chi cho Meo, nó bày đặt kỳ thị Nam Bắc, mà các ông... dám lên tiếng gì hết trời, là làm sao? ĐM, tôi nhờ ông nói lại với nó nhá: Tôi này, người miền nam chánh gốc, mà là nam kỳ Saigonais hẳn hoi, tôi không có chịu cái trò kỳ thị chia rẽ khốn nạn đó. Ông bảo nó cầm cái mõm nó lại. Cả mười mấy triệu người miền Nam chánh gốc, không ai có tư tưởng bì đi như nó...

Nếu ông DB Kỳ Thị kiếm ký giả Lộn Xộn không tin cứ thử hỏi hai đồng viên của ông thì biết.

toàn là tay tởm mọi chưa sạch

SÈ GHÈNH (Tin thường nguyên văn).— Mọi người đều chờ đợi tờ ĐĐT ra mắt vì nghe đâu « Các tay tởm trong làng báo Miền Nam » đều có góp mặt trong tờ báo.

Ngô công Đức, đến các bộ mặt trẻ « ngon lành » như Lý Chánh Trung, Nguyễn Văn Hào, Võ long Triều... »

Thường tới đây bb biên tập viên bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa tai ù, rồi thỉnh thoảng té lăn ra bất tỉnh. Mãi tới khi các ông Trần tấn Quốc, Nam Đình, Tám Móc đi chơi qua. Đình, Tám Móc đi chơi qua. Thấy vậy, thương tình, ghé vào gọi mãi Nó mới tỉnh. Cho nên cái tin thường trên chỉ có tới đó. Thành thật cáo lỗi cùng bạn đọc.

uyt ki xì pích kinh hay 'ô. ngoạ' nói?

SÈ GHÈNH.— Trong một cuộc tiếp tân, ông ngoạ trường Voi Trắng đã tuyên bố rằng thì là « nên cho phép các chính trị gia Saigon dự tang lễ của HCM, nếu họ muốn. » Và ông nói tiếp vẫn đề cử phái đoàn đi Hanoi thì thiện chí rất khó giải quyết vì VNCH không có liên lạc ngoại giao với Hanoi. Tin này được đài BBC phổ biến đi khắp thế giới.

Hóa cho nên các nhà phân tách tình hình bên làm ngay một phát phân tích và kết luận rằng đó là một « cách nói ngoại giao, một đòn chính trị rất cao... tới đit ông thượng đế lận » Nhưng ngay hôm sau thì người ta thấy bộ NG minh xác rằng thì là « ông ngoạ » không nói như thế, ông nói thế khác cơ Giới phân tách bên cho rằng « Chắc hôm trước là uyt ki xì Pích kinh, còn hôm nay mí thật là nhà ngoại giao nói... »

SÈ GHÈNH Nguồn tin tức... cười vãi để vừa cho biết đồng chí Lê Duẩn, đã công bố bản đi chúc lỗi 1000 chữ của bác Hồ chí Meo. trong đó có đoạn viết rằng « vì tự biết tôi sắp đi doang, nên đề sẵn mấy lời phòng khi tôi đi gặp Các Mác và các dân anhkhác... Ô hô. Thế này thì còn mẹ gì là tinh thần duy vật biện chứng? Hay là « bác » thâm, « bác » ghét CS, nhưng để bụng suốt mấy chục năm, đời khi ngoạ « bác » mới chữi cha CS bằng cách đi chúc lại rằng thì là « bác » tin có linh hồn. có thế giới bên kia?

Và cũng vẫn trong đi chúc còn có đoạn « bác » viết: chỉ tiếc rằng tôi không được phục vụ lâu hơn phần nào thò « Bác » phục vụ chưa lâu mà cũng đã giải phóng được cho vài triệu người qua bên kia thế giới; « Bác » mà lại còn muốn phục vụ lâu hơn nữa thì, rồi lấy đức đầu nhân dân cho « bác » phục vụ nữa. Thôi chứ, nhờ « bác »!

THẮC MẮC KHIẾU NẠI

Kính gửi chí sĩ Minh Võ, Chúng tôi, đại diện cho các ký giả ngồi thường trực ở nhà hát Tây, kính nhờ chí sĩ vui lòng đăng tải nguyện vọng sau đây của chúng tôi lên quý ông « mặt to tai... bé »:

Thưa quý ông « mặt to tai bé » xét rằng gần đây, nhất là hôm 1-9 vừa qua, quý ông, vốn là những ngài chuyên tranh đấu bằng lỗ mồm, bỗng nổi máu giang hồ vật, đã chuyển hướng từ tranh đấu bằng lỗ mồm sang tranh đấu bằng chân tay và súng sấu. Xét rằng quý ông có đánh nhau bắn nhau và có ông nào chết hẳn rằng ra thì mặc xác các ông. Nhưng tính mạng và thân thể của chúng tôi là trọng.

NHẮN TIN

Ô. ANH PHƯƠNG (chuyên nghề cờ Bạc Bịp và in sách lậu) yêu cầu ông và ĐOÀN. KHÊ. VINH tới tòa soạn CON ONG để minh xác những hành động phi pháp của các ông. Tôi chỉ có thể thông cảm sau khi quý ông đã gặp tôi. Nếu quý ông cố tình lánh mặt, buộc lòng tôi sẽ phải truy tố quý ông trước pháp luật.

MINH-VỒ

★ HỒ PHI LẠC MUỐN XEM TƯỚNG CỤC PHÂN H.C.M

★ «HỒPHÍT» ĐƯỢC LÃNH HUY CHƯƠNG. DÀI RỬA.

SÈ GHÈNH.— Bản tin của hãng thông tấn... Tức Cửa Minh cho biết, sau khi nghe tin « Hồ pe » đi tù suốt « Hồ phít » tức Hồ Phi Lạc đã khóc om lên như cha chết nằng nặc đòi ra Bắc chịu tang và báo hiếu. Nhơn đơn « miền Nam mình » thấy thói quá bèn chữi um lên, rằng thì là đồ ngu, đồ khốn nạn, đồ phản bội,

đồ thập thành vân vân và vân vân...

Tuy nhiên, theo tin riêng của bốn báo thì cái sự tình nó lại hơi khác. Nguyên « Hồ phít » lặn dạn mãi mà sự nghiệp cuộc đời vướn như cái... lá đa rụng đầu chết trâu chết bò tới đó, trong khi « Hồ pe » lại có vẻ ăn nên làm ra. Hóa cho nên muốn nhơn dịp này ra Bắc bắt chước Phi Lạc sang Tàu, xem tướng cục phân của « Hồ pe » xem nó ba góc hay bốn cạnh.

Nhược bằng nhìn mà vướn

chưa tìm ra nguyên lý, thì « Hồ phít » đưa cục phân lên mũi ngửi, cho thật kỹ; Nếu vướn cóc thấy gì đặc biệt thì, dành vậy, nuốt vào lấy hên. Cũng nên biết thuyết xem tướng cục phân (gọi là ăn tướng) do học giả Hồ hữu Tường chủ xướng trong cuốn « Phi lạc sang Tàu ».

Tin giờ chot: mấy chục vạn gia đình có thân nhân đã được « bác Hồ » giải phóng, có nhĩa ý tặng « Hồ phít » một huy chương đặc biệt: huy chương dài

ý kiến chúng ông

Xét rằng trên cõi đời này cóc có thằng nào lại ngờ nghệch, ngu ngơ, ngốc nghếch ngớ ngẩn... như một số tên mọi da đồ chuyên ăn tục nói phét. Và đã ngộ nghệ thì chớ lại còn ham ăn bánh vẽ của CS Cái sự ngốc nghếch và ham ăn bánh vẽ của mấy anh mọi da đồ đã lòi ra từ ngay sau vụ ngưng oanh tạc toàn lãnh thổ khi đồ đit. Sau đó chớ ngạo tạt ấy, mấy anh mọi da đồ lại kêu oang lên rằng « OK veo ri gút, Khi Đồ Đit đã giảm mức xâm nhập. Khi Đồ Đit đã xuống thang. Khi Đồ Đit đã đáp ứng v.v... »

Nhưng rút cuộc là cái gì? Là vụ Tết Con Khi, là những cuộc pháo kích tùm lum, là những trận đánh người chết như ra. Bi giờ, các anh ấy lại đưa ra một lý luận rất mạnh mẽ rằng thì là Hồ chí Meo đã ngoạ bọm đàn em sẽ cắn xé nhau lủ bọ hạ sẽ mất hết tinh thần, đó là thời cơ bằng vàng, vậy thì còn đợi gì mà không thò tay ra móc lấy cái hòa bình. Bằng cách nào? Bằng cách chúng nó ra lệnh cho hạ bộ nó làm cái gì thì mình cứ tự coi như chính mình là hạ bộ của chúng mà tuân hành răm rắp; Nhưng, bộ nữa, rút quân nữa, thật nhiều và thật lẹ, ắt là hòa bình sẽ tới

YKCO cho rằng có một cách mau tiến tới hòa bình hơn nữa, là nhượng phăng mẹ nó cái Nhà Trắng cho BV nó đặt quan tài HCM, thế là hòa bình sẽ tới ngay tức xuyết.

theo DB Công Đức

Ô. T.T. ANH CHẾT 2 LẦN

SÈ GHÈNH: Nguồn tin thông thạo tiết lộ dạo này ông DB Ngô công Đức hoạt động hăng hái hết sức, không thua gì cái dạo ông còn vất vả trong việc coi sóc khách sạn Pacific, và những nhà tắm hơi, sớ náchba ở Củ Chi. Ông viết báo soành soạch như mới đây ông ký tên trong một bài báo nói về vấn đề «Ja giải quốc gia, ông chữi ông Diệm độc tài và tàn sát thủ tiêu những người Quốc gia đối lập. Rồi ông đưa ra một vụ điển hình là « vụ ông Trương Tử Anh ». Theo ông Đức thì ông Trương Tử Anh đã bị ông Diệm thủ tiêu.

Thế này thì hóa ra ông Anh chết những hai lần? Lúc ông Đức còn đề đề chạy rong ngoài đường, ông Anh đã chết rồi. Sau này ông Đức lại cho ông Diệm thủ tiêu ông Anh lần thứ hai. Này, chỗ anh em, nói nhỏ: lần sau có nhờ người viết thì kiếm người kha khá hơn một chút nhè. Dốt thế mà cũng thuê cho nó tồn tiền.

2 móng sừ QC này HÁCH NHƯ... CỐC CHẾT

SÈ GHÈNH.— Khoảng 3 giờ chiều ngày 8-9 có hai móng sừ phú lít mi li tây A na mít hách xì xăng đéch chịu được. Hai móng sừ này đi xe đíp nhà banh mang số 152876, phóng như gió trên đường Tự Do, xuyết nửa húc vào đit xe du lịch quẹo trái (đã sang gần hết xe). Chiều luật lệ đi đường, nếu tai nạn có xảy ra thì là lỗi về đàng 2 móng sừ phú lít mi li tây, vì hôn vào... đit người ra.

Ấy thế mà 2 móng sừ lại còn ý ta đây đeo súng nhẩy xuống hời giầy tờ loạn cả lên cứ làm y như mình là cảnh sát công lộ, rồi còn dọa « Anh lái xe hơi mà nhồi 3 người ở băng trước là phạm luật » không biết cái luật này ở đâu mà ra? Quân Cảnh là lính có tác phong nhất. Thế mà không hiểu tại sao lại lột hai cái ông mất tác phong này vào đó. Ừong quá!

BẠN 'VỌNG CỤ' HÃY CÂM MIỆNG LẠI

«Ngồi rừ gãi hăng đái lẩn tẩn»
(thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

MỒ TRAI

Ông Tổng Trưởng «Thợ Lặn» vừa cho biết Bộ Thông Tin sẽ áp dụng một đường lối rộng rãi với báo chí. Như vậy là hay lắm. Nếu làm đúng được như vậy, lại càng hay hơn nữa. Nhân dịp này, Gãi Sĩ muốn nhắc tới một số việc làm của Bộ Thông Tin cũ đối với báo chí, xem Bộ Thông Tin mới của ông Tổng thợ Lặn có cách gì cứu chữa được không. Đó là việc đóng cửa các báo.

Trước hết là vụ Báo Đồi.

Báo này được Bộ Thông Tin cho phép xuất bản quảng cáo rùm beng, nội dung các bài quảng cáo có kiểm duyệt đảng hoàng. Nhưng khi báo in xong, sắp phát hành, thì Bộ Thông Tin rút giấy phép: mặc dầu báo chưa nạp bản, nhà nước chưa biết nội dung số báo ra sao. Lý do đóng cửa, chỉ vì báo này đem bút hiệu Chu Tử ra mà quảng cáo.

Tự ý bỏ!

Nhân dịp đó, mời tại Bộ Thông Tin ngoài vụ báo Đồi kể trên, điền hình một sự bê bối. Con Ông còn xin ông Tổng Thợ Lặn cần xét lại tất cả các báo bị đóng cửa từ trước tới nay. Báo nào oan, thì cho người ta tục bản. Kể cả những báo đóng cửa vì hết tiền, cũng nên tỵ cấp tiền cho người ta tục bản.

Chúc ông Tổng thợ lặn mò được toàn ngọc trai, thay vì toàn đá cuội.

BIP! BIP! BIP!

Gãi Sĩ xin lỗi quý vị họ Hồ, như Hồ văn Đồng chẳng hạn, hình như có nhiều người mang họ Hồ rất khá về bộ môn bip.

Trong lúc Đại Ký giả Mc Kenzie của tờ tuần báo Economist viết rằng Hồ chí Minh chỉ là một tay đại bip, đã bip dư luận rằng ông ta là một người ái quốc, thì tại miền Nam, có ông Hồ hữu Trường, tuy chỉ thuộc vào hàng con cháu của ông Hồ chí Minh, cũng đang tung ra rất nhiều ngón bip.

Ngoài những thái độ điên khùng trong vụ đòi ra Bắc chịu tang Hồ chí Minh, ông Hồ hữu Trường còn bip dân quân Bình Khê rằng sẽ mở một trường Đại Học ở đây. Mặc dầu dân số ở đây chỉ có mấy ngàn người, ngay một trường Trung học cũng chưa có, mà đòi mở trường Đại Học! Sau thời gian ở li bên Tây hú hí với vợ bé, ông Trường vừa về nói phét với dân Bình Khê rằng ông đã vay được rất nhiều tiền của ngoại quốc, để xây trường Đại học. Vô phúc thằng nào trường ông nói thật, đóng góp thêm vào, là ông đớp hết khối!

Trong khi đó, hình như ngân hàng phát triển nông nghiệp đã yêu cầu tòa án «ốp» lương của ông ở H1 Viện. Vì trước đây, ông có vay của ngân hàng một số tiền lớn để nuôi gà, mà chỉ là thứ gà mờ, gà bip. Nếu quả thật ông vay được nhiều tiền ở ngoại quốc, sao không trả nợ ngân hàng cho đỡ nhục?

ĐỐI THOẠI VỚI CHA LÃM VỀ VỤ HỒ CHÍ MINH ÁI QUỐC HAY KHÔNG ÁI QUỐC?

Sau khi Hồ chí Minh nằm xuống, dư luận thật ồn ào. Kể khen người chết, cứ loạn xạ ngổn.

Ồn ào nhất là mấy tay chính khách. Ngoài những tên khùng như Hồ Hữu Trường, Nguyễn hữu Lễ đòi ra Bắc chịu tang «cha già» còn những lời tuyên bố «đứng đắn» khác, chia làm hai phe.

Một phe cho rằng Hồ chí Minh chết là đáng đời, bây giờ mới chết là muộn, những kẻ muốn ra Bắc phúng điếu là điên khùng v.v., phe khác thì cho rằng Hồ chí Minh là một người ái quốc, có công dành lại độc lập cho quốc gia, đuổi thực dân Pháp v.v.. Bên cạnh những ý kiến «một chiều» đó, có những người phân tích một cách rõ hơn. Ví dụ ông Nghị Nguyễn Văn Chức nhận định rằng Hồ chí Minh là một người có công với thể giới Cộng Sản, nhưng là một người có tội rất lớn đối với dân tộc.

Trong làng báo, phản ứng cũng khác nhau. Báo Hòa Bình của Cha Du chơi Hồ chí Minh sát ván, trong khi chẳng «con chiến» chỉ muốn thịt cha Du trên tờ Tin Sáng lại viết rằng cái chết của Hồ chí Minh là một biến cố to lớn như vậy mà báo chí không được nói tới, là một cái nhục cho làng báo! Kể hèn này thấy có một cái nhục nhứt cho làng báo là có những thằng dếch biết gì về Hồ chí Minh, lại cứ thích viết bài ca tụng họ Hồ.

Đặc biệt nhất, là cây chống Cộng Nguyễn Quang Lâm, chủ tiệm tờ Xây Dựng dưới bút hiệu Thiên Hồ, lại viết bài ca tụng Hồ chí Minh là người ái quốc. Và hồ hào cầu nguyện cho ông ta.

Một kẻ vô thần như Hồ chí Minh, cho rằng chết là hết, dếch có linh hồn, nên dếch cần đưa nào cầu nguyện hết, kể cả ông Thiên Hồ.

Mấy hôm sau, hình như ông Thiên Hồ thấy hổ, bèn chữa lại rằng ông nói Hồ chí Minh ái quốc, là cái thời tranh đấu chống Pháp trước năm 1922 cơ. Và ông kết tội những kẻ nào không công nhận Hồ chí Minh là người ái quốc vào thời đó, là người hạp hời.

Nếu ông Thiên Hồ không kết tội như vậy, thì kẻ ông ông có bác HCM nữa cũng kẻ ông. Nhưng vì ông kết tội người khác, nên bắt buộc kẻ hèn này phải kết tội ông.

Lập luận của ông khó người thấy mẹ. Đối với người C.S bao giờ cũng chủ trương chỉ có cứu cánh là quan trọng, còn phương tiện là đồ bỏ. Cứu cánh của người Cộng Sản là chém giết để thống trị. Nếu quả thật Hồ chí Minh đã từng có như ở

việc làm có vẻ yêu nước, thì đó chỉ là một phương tiện, một thái độ bip để lừa người khác. Và đã lừa được ông Thiên Hồ!

Phê phán một người chết, là phê phán qua những nét chính trong cuộc đời người đó. Hồ chí Minh là một người Cộng Sản đầy thủ đoạn, từng gây bao nhiêu tang tóc, mấy lần dầy dân tộc vào vòng chém giết, có phê phán, là phê phán những thành tích đó.

Ví dụ một kẻ thiếu thời là đứa con ngoan, rất chăm chỉ học hành, lớn lên là thằng trượng cướp khét tiếng, uống máu người không tanh. Rồi khi chết ông Thiên Hồ phê phán hẳn là một người gương mẫu?

Một thí dụ khác. Có một nhàu hà nh, khi còn trong chủng viện rất ngoan đạo, «đồ cụ» rất sớm.

Nhưng sau đó phá chúng, lấy vợ, trai gái lung tung, bỏ đạo, lừa thầy phản bạn, rồi đến khi chết ông Thiên Hồ cũng gọi là một tu sĩ ngoan đạo đáng vào nước Thiên đàng? Và ai chê người chết là kẻ phản đạo, thì ông TH kết tội là hạp hời?

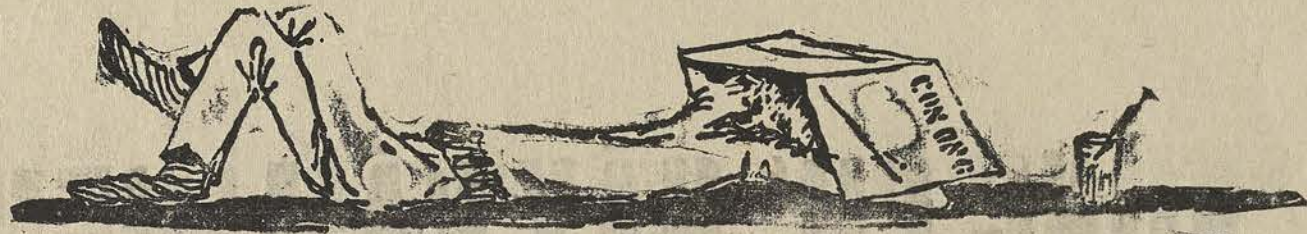
Nói như vậy nghe có được không?

ÔNG TRÙM LAO ĐỘNG KHÔNG CÓ KỶ THỊ

Số báo trước, trong mục «đối thoại với người sạch» trên Con Ong, người đối thoại đã căn cứ vào các tin tức đăng tải trên nhật báo và thư tố cáo của độc giả, đề cho rằng việc ông Trần quốc Bửu, Chủ tịch TLĐLCVN đề nghị đưa 1.000.000 dân di cư về Bắc tranh đấu chính trị là một chủ trương kỳ thị.

Nay Nghị sĩ Trịnh quang Quý, vừa gửi thư tới cho biết ông Trần quốc Bửu chỉ nhắc lại một đề nghị do ông và NS Trần thế Minh đã đưa ra tại Hội nghị Quốc Tế Lao Động họp ở Genève mới đây, và đề nghị đó chỉ là một mảnh khoé đầu tranh chính trị trước dư luận thế giới, chứ không hề có chuyện kỳ thị. Theo ông Quý, các ông đề nghị Liên Hiệp Quốc bảo đảm để 1.000.000 dân tỵ nạn có thể về sống yên ổn tại quê cũ, như thế là một sự thách đố với BV, chứ không phải là chủ trương đuổi dân di cư khỏi miền Nam.

Ông Quý có yêu cầu đăng thơ cái chánh của ông nếu không ông phải nhờ nhật báo đăng. Nhưng thư ông quá dài, phải đăng cả tám trang Con Ong may ra mới hết, nên Con Ong đành chịu. Vậy ông có toàn quyền nhờ nhật báo đăng Con Ong rất hoan hỉ.

CÁI CHẾT ĐỀ NGHỊ

MỘT CÁI CHẾT ỒN ÀO

Nếu có ai hỏi tôi một vài ý kiến về cái chết của Bác Hồ, tôi sẽ trả lời: cái chết của Bác ồn ào quá. Ở xứ Giao Chỉ này, mỗi ngày có rất nhiều người chết. Mỗi người chết 1 cách, mỗi người chết một kiểu. Như Bác Hồ được chết già, chết trên giường bệnh, đó là một điều sung sướng cho Bác rồi. Các cụ thử nghĩ lại coi, ở cái đất nước này, từ hơn hai chục năm nay, đã có mấy người được chết như Bác. Mà lại chết về bệnh đau tim.

Một cái chết không đau đớn, thân nhiên và trầm lặng để biểu diễn một đường sơ mi gô.

Bác mà chết cách đây chừng hai chục năm, có lẽ tôi sẽ thương tiếc Bác đấy. Không chừng tôi cũng khóc, cũng đề tang, cũng phải lặn lội giữa cơn mưa gió chằng Ngâu miền Bắc để đi đưa đám ma Bác, tiễn Bác tới nơi an nghỉ cuối cùng. Nhưng bây giờ thấy Bác chết, tôi sung sướng vô cùng. Chắc có người sẽ chửi tôi, nhất là các ông dân biểu, cỡ như ông dân biểu Hồ hữu Tường. Nhưng ông thương tiếc Bác thì mặc cha ông. Tôi cứ vui mừng đấy. Tôi cứ sung sướng đấy. Chẳng nào làm gì được tôi thì cứ việc làm đi.

Những ai tỏ ra xót thương bác Hồ, tôi xin được mời đi tới những quân y viện để xót thương cho những người bạn tôi. Có những người, lúc trước khi đi lính thì cao tới một thước bảy mươi, bây giờ chỉ còn có chín tấc. Vì hai chân không còn. Cả thân người lơ lửng trên hai cây nạng, hay ngồi bẹp một đống trên chiếc xe lăn...

Cả một đời tôi, không thể nào quên được một cái chết, mà tới bây giờ nghĩ tới, còn thấy ghê sợ. Một ngày, tôi theo phi cơ trực thăng đi chở một xác chết, chết vì mả tấu. Xác chết được đặt nằm giữa đầu gối lên một chiếc gối, vớt sũng máu. Khi xác chết được khiêng xuống một tiền đồn, vợ con người chết chạy ra, tiếng khóc vang lên, còn át cả tiếng động cơ trực thăng nổ phành phạch trên đầu. Người vợ ôm lấy mặt chồng, chiếc gối lật nghiêng cho tôi nhìn thấy cả một khoảng đằng sau gáy rộng tuếch, óc đã chảy ra hết, chỉ còn cái mặt dẳng trước, trông như một người mang mặt nạ. Tôi quay ngay mặt đi, với một cảm giác buồn nôn và thù hận tràn đầy...

Những cái chết ấy thăm lặng và âm nín. Làm ồn ào cái chết của Bác Hồ, các cụ đã làm buồn lòng những người lính. Chúng tôi có thể thương lũ lính CS, vì chúng nó chỉ biết tuân lệnh. Còn đám lãnh tụ CS, thì nhất định là những kẻ thù.

Tôi phạm chiến tranh không phải là những người chiến sĩ. Tôi phạm chiến tranh, thù phạm của những vụ giết người tập thể, đồng loạt, chính là những kẻ chỉ đạo chiến tranh. Bác Hồ phải chịu trách nhiệm về những cái chết của lính Cộng Sản, của những người bạn tôi, của bao nhiêu dân lành vô tội. Mà trong số đó, có cả những nghị sĩ, những dân biểu. Ấy vậy mà các Ngài đã quên những cái chết của bạn đồng viện quý Ngài, để tỏ ra nhân đạo trong vụ Chuột khóc Mèo này hay sao?

Có người cho rằng, với chế độ Cộng Sản chỉ có tập đoàn chỉ huy mà cá nhân chịu trách nhiệm. Tất cả mọi đường lối đều do Đảng Cộng Sản. Mà Bác Hồ chỉ là người đứng ra

đề chịu trách nhiệm về tất cả mọi hành động của Đảng. Tôi thì không đồng ý. Vì tôi thường nghe thấy câu kinh nhật tụng của cán bộ Cộng Sản: Nhờ ơn Bác và Đảng... Như vậy, Bác còn đứng trên Đảng. Chính Bác mới là người chỉ huy Đảng mà Đảng chỉ làm theo đường lối của Bác

Cứ nghĩ như vậy là tôi mong cho Bác chết cha Bác đi cho được việc.

Đã lâu lắm, trong mục này, tôi đã đề nghị với Nhà Nước Giao Chỉ, cử một đội Biệt kích cầm tù, hay một phi đoàn quyết tử, tới "phờ" nơi chỗ Bác trú ngụ, để thanh toán Bác đi. Miền Bắc mà thiếu Bác sẽ vỡ nợ ngay. Lũ người ngợm sẽ tranh dành quyền hành nhau ngay. Với điều kiện là chúng ta phải đứng ngoài đừng bắn một phát súng khiêu khích nào để lũ cầm quyền miền Bắc sau khi Bác chết, có chính nghĩa là chống ngoại xâm trước rồi nhân đó, quét sạch cửa ngõ trong nhà. Chúng ta cứ ung dung ngồi đó mà hưởng lợi.

Một người bạn tôi đã có ý kiến:

— Chính thể của chúng ta, vì nhiều đảng phái quá, nên như một bó đũa. Cởi bó đũa ra mà bẻ từng cái một, thì bẻ gãy như chơi. Còn chính thể của tụi Cộng Sản, vì chỉ có 1 Đảng, nên vững như một thân cây. Khó lòng mà bẻ gãy. Gió mạnh cũng không thể đổ. Chỉ còn có thể nhờ trời sai Thiên lôi xuống, giáng cho một phát búa tằm xét thì mới có thể bứng đi tận gốc. Hay là chỉ còn mong nó tự mục nát, tự ruồng rẫy cái ruột, rồi một ngày đẹp trời nào đó, thân cây tã tã gục xuống. Cơ hội chúng ta tới rồi đây...

Tôi gật gù cái đầu, đồng ý. Rất có thể nước Giao Chỉ thoát được tai nạn chiến tranh, sau khi Bác nằm xuống, Bác làm vua được hai mươi bốn năm. Từ mấy trăm năm nay rồi, trong lịch sử, Bác là một ông vua trị vì lâu nhất và sống dai nhất. Tôi không được đọc hiến pháp của Cộng Sản. Không hiểu được qui chế, quyền lợi và nhiệm kỳ của người đứng đầu cả nước Cộng Sản. Chỉ biết rằng toàn dân, chưa ai cầm lấy được một lá phiếu để bầu cho Bác làm chủ tịch. Ấy vậy mà Bác vẫn làm chủ tịch tới những hai mươi bốn năm.

Thời gian hai mươi bốn năm, đúng vào thời gian mà Phan Khôi đặt trong bài thơ Tình già. "Hai mươi bốn năm xưa, một đêm vừa gió lại vừa mưa..." Bác xuống dưới đó, khi gặp những người bạn già như Phan Khôi, Huỳnh thục Kháng,

Bác sẽ chào hỏi làm sao đây. Thiên đường sẽ không nhận Bác. Địa ngục cũng sẽ chối bỏ Bác. Lúc đó, Bác chỉ còn là một vong hồn vơ vẩn trong không gian, chờ tới ngày rằm tháng bảy, cướp một tí cháo thí, quét trên miếng lá đa. Con cháu Bác chắc chẳng còn mống nào để mà nhớ tới ngày giỗ, ngày Tết. Như vậy thì sông lũng lầy như Bác đề làm gì? Như vậy thì chết ồn ào như Bác đề làm gì?... Giờ đây, nằm trong đất lạnh, không hiểu rằng Bác có thấy hối hận hay không?...

Khi nghe tin Bác chết, lòng tôi cũng vương chút bàng khuâng, nhớ tới những ngày hơn hai mươi năm về trước. Ngày đó, Bác là thần tượng của chúng tôi, một lũ học sinh vừa bước chân vào ngưỡng cửa trường Trung Học. Ngày đó đã lâu lắm rồi, nhưng tôi vẫn còn nhớ văn của Bác, mà các ông giáo sư đã bắt phải học thuộc lòng: Chúng ta muốn hòa bình chúng ta phải nhân nhượng. Nhưng chúng ta

càng nhân nhượng, giặc Pháp càng lấn tới, quyết tâm xâm chiếm nước ta. Không, chúng ta thà hy sinh tất cả, chứ nhất định không chịu mất nước, nhất định không chịu làm nô lệ...

Trí nhớ của tôi cũng khá lắm đấy chứ. Không ngờ chỉ hơn một chục năm sau, những lời hiệu triệu toàn quốc kháng chiến ấy, lại phải do chúng tôi đọc lên mới phải. Chỉ cần đổi chữ "giặc Pháp" thành chữ Cộng Sản... Chúng tôi muốn hòa bình, chúng tôi đã nhân nhượng quá nhiều. Nhưng Bác và Đảng Cộng Sản của Bác lấn tới quá nhiều. Chúng tôi cảm sung, có vui sướng gì đâu?...

Bác ăn người ở chỗ "trường kỳ kháng chiến". Ấy vậy mà Trời không để cho Bác được sống trường kỳ. Bác cũng vẫn phải chết. Bác vẫn phải đi ngủ với giun, vẫn phải ăn đất. Tuy rằng, Bác và tập đoàn của Bác lúc nào cũng quai mồm ra mà chửi lãnh tụ ở miền Nam, lúc nào cũng lái nhái là bè lũ Thiệu Kỳ, là tay sai của Mỹ, là ngụy quyền Saigon, nhưng ở cái xứ này, nó lạ lắm. Mấy thằng dân biểu đang làm ồn ào cái chết của Bác đấy. Cả những ông Ngoại và nguyên Ngoại cũng đi một đường tuyên bố nhưng nhăng. Rồi báo chí cứ phùng vãn tùm lum và đặt tít tám cột trên trang nhất. Bác có sung sướng hay không?...

Tôi cũng bắt chước các bạn đồng nghiệp, cũng đi phỏng vấn. Nhưng khác với người ta đi phỏng vấn các ông Trần văn Tuyên, Phan khắc Sửu, Phạm Nam Sách, Nguyễn văn Bông v.v... tôi đi phỏng vấn những người bạn chung quanh. Gặp một thằng bạn lính, tôi túm ngay lấy, hỏi:

— Bác Hồ chết, mày nghĩ thế nào?...

Nó cười tươi, trả lời:

— Còn nghĩ thế nào nữa... Bớt được một ngày cầm trại, thế là mừng rồi...

Tôi hiểu ngay. Thì ra, từ xưa tới nay, cứ hễ tới ngày lễ của Cộng Sản là lính bị cầm trại. Bây giờ Bác chết rồi, bớt đi một ngày cầm trại, ngày 19-5 lũ Cộng Sản hết còn lập chiến công để dâng lên chúc thọ Bác vì Bác ngòm rồi.

Tôi lại gặp một ông nhà văn, được tôi hỏi về ý kiến cái chết của Bác Hồ, nó trả lời:

— Tao buồn...

— Tại sao vậy?...

— Chắc mày cũng biết chuyện tao bị bà vợ lớn ghen, đâm cho một phát vào đúng giữa hai cái đùi. Tao phải nằm nhà thương Bác sĩ Duy Trì mấy tháng mới khỏi. Bạn bè tới thăm, thằng nào cũng hỏi: Nó đâm vào đúng chỗ đó, nhưng cụ Hồ của mày có làm sao không?... Tao trả lời cho chúng nó biết là cụ Hồ vẫn còn nguyên, vì cụ Hồ sống dai lắm. Bây giờ Bác Hồ chết rồi, chắc là diễm cụ Hồ của tao sắp sửa theo Bác mà... bất lực. Cứ nghĩ vậy mà tao buồn...

Ôi, thì người nào cũng có lý của người đó. Cũng như nhà dân biểu Hồ hữu Tường đòi đội mũ rơm, chống gậy đi sau lính cứu. Trời cũng không cau mày.

XIN ĐƯỢC «RUA» ÔNG 1 PHÁT

Nếu ông chỉ là ông tổng trưởng, Sức Voi đã chẳng dám hay chẳng muốn xin «rua».

Nhưng vì mới đây ở Vũng Tàu ông đã tự giới thiệu trước đây từng viết bút hiệu THỢ LẠN ông đã từng chăm biếm chọc cười, từng cà kê dè ngông, bàn nhăng tán cuội, nói láo mà chơi, Bởi vậy, trước hết Sức Voi xin «rua» một vị cựu đồng nghiệp nay đã đắc địa, được ngồi về một chỗ có thể giúp cho làng báo đạt tới những ước vọng mà xưa kia chính ông khi còn cầm bút cũng đã từng ước vọng.

Sau nữa, «rua» là đề ôn cổ với ông rằng trước đây đã đôi lần có những vị từng là ký giả trước khi ăn nên làm ra biến thành ông thông tin, những vị này vừa ngồi vào ghế là con người ký giả biến đầu mất, chỉ còn lại một ông «bự» ngồi cao chót vót, xa cách với các đồng nghiệp cũ, và hơn thế nữa, bỗng đứng coi các đồng nghiệp cũ như thù địch, ghét còn hơn đào đất đồ đi... tao sao lại thế?

Phải chăng chỉ vì mấy ông đó đã biến chuyển lớn lao, trong khi dân làm báo trước sau vẫn không chịu thay đổi, chỉ biết trung thành với sự thật, với tự do dân chủ, và không ưa sống chung với bất công, thói nát?

Lần này, Sức Voi tin tưởng rằng vị cựu đồng nghiệp THỢ LẠN sẽ không dám lên những vết xe đổ đó! Những kinh nghiệm xương máu đầy rẫy sẽ giúp cho ông tránh được. Tuy nhiên vẫn đề còn lại vẫn là ông có thần giao cách cảm được với những lũ đang tiếp tục công việc «lặn» của ông hồi xưa hay không?

Hồi đó ông từng «lặn» đề mò kim đáy biển, bây giờ ông đã ngồi vắt vẻo trên bờ thì bọn này vẫn còn loay hoay đáy biển mò kim. Nếu thiếu một sự truyền cảm thì đôi bên sẽ chia hai ranh giới kẻ trên bờ người dưới nước cả hai sẽ còn là vất vả! Sức Voi trọng nghĩ chả ai đại gì bỗng đứng đeo lấy vất vả vào thân!

Bởi vậy, Sức Voi mới xin «rua» ông một phát «rua» truyền cảm!

XIN CHIỀNG ÔNG VÀI MÓN «ĂN CHƠI»

Rua ông rồi, bây giờ Sức Voi mới xin phép được chiềng ông vài món «ăn chơi» gọi là làm lễ ra mắt. Một trong những món đáng kể là «tổng cựu nghề»

tân» tại một số quan nọ.

Người ta đồn rằng ông Tân là một bậc hào hoa phong nhã lịch thiệp có thừa, cho nên dù có bị đặt vào cái thế «có mới nói cũ ra» ông cũng chẳng bao giờ muốn chơi cái trò «cạn tàu ráo máng».

Thế nhưng có lẽ vì quá bận rộn, ông Tân đã không để mắt được tới mọi chuyện, khiến cho toàn Ban của ông Cựu vừa mới làm «passation de service» xong, đã thờ dài thườn thượt đồng ca một bản:

«Ra đi là hết rồi...»

Hết đến nỗi muốn đi từ Sở về nhà cũng không có lấy một cái xế, bởi vì các chú tài bắt đầu từ giờ phút này chỉ biết có các ông xếp mới, trông thấy các xếp cũ là ngoảnh mặt làm ngơ cứ như không hề quen biết vậy.

Tội nghiệp các xếp cũ đành ra đứng ở lề đường đón Taxi để làm một màn «rô lui âm thầm lặng lẽ» vậy.

Ấy là chưa kể có một ông Phụ tá công tác, chìa khóa cửa nhà mình lại đem móc chung vào chùm chìa khóa xe.

Rồi chìa khóa xe lại bị chú tài xế cắm vào trong xe mang đi chớ vị xếp mới, thành thử ông phụ tá không những đã phải chi tiền taxi ra về, mà về đến nhà cũng không làm sao vô được, đêm hôm đó lại tốn thêm hơn một xin đề được nằm ở ten suy nghĩ về tình đời!

Những chuyện trên đây hiện đang được bàn tán trên đầu môi trót lưỡi của dân làng Sĩ quan đó, nhất là sau khi đã có một vài chai «33» thấm ướt giọng.

Những thảm cảnh đó, dân làng họ buồn lắm, có thể nói là hoang mang nữa, nhưng không hiểu khi tới tai ông Tân, ông bị buồn lây, hay là ông vẫn cứ vui vẻ như thường?

MỘT TẤM HÌNH BẠC TRIỆU

Tuy nhiên, những chuyện trên vẫn chưa ly kỳ bằng câu chuyện một tấm hình đáng giá bạc triệu.

Có một vị đã được giới giang hồ mệnh danh là «quan sư quạt giấy», bất cứ ông nào lên ngồi ở chỗ đó cũng được ông quạt cho... mát mẻ khoẻ khoắn.

Nhưng chỉ quạt khi ông là Tân hay là Dương kia, thôi, chứ khi ông sắp sửa lãnh chức Cựu thì dừng lòng.

Lấy tí dụ như một ông Cựu nọ, còn vài ba ngày nữa là oong boong phi nan, bỗng thấy ông quân sư của mình tới đặt trên bàn giấy một tấm hình.

Ông bèn vận nội công lên xem thử hình gì? thì thấy rõ ràng một cảnh thơ mộng ngoài bờ biển Vũng Tàu, trong đó có ba «tài tử» chính nổi bật lên «gros-plan». Một tài tử, ông cựu nhân mặt, thôi đúng là mình l trăm phần trăm rồi.

Còn bên cạnh là một nữ tài tử, một giai nhân sồn sồn, mà ông Cựu nhớ mang máng dường như có gặp một lần nào rồi thì phải.

Phía bên kia nữa là một anh chàng tài tử Méo. Anh này ông Cựu không nhớ mình có quen hay không, hay là chỉ có mặt trong tấm hình này một cách tình cờ, ngẫu nhiên?

Xem xong rồi, ông mới giạt mình, lấy làm lạ: quái mình có thích chụp hình đâu, mà cũng có com măng ai

chụp hình bao giờ đâu, mà sao bây giờ lại lòi ra tấm hình này? nhưng ông cũng chẳng kịp suy nghĩ lâu, vì chưa ch ông quân sư đã giải thích dùm ông:

—Thưa xếp! Đấng lang quân của người đẹp trong hình này đang tính ăn thua đủ với xếp đây! Hẳn bảo xếp cầm súng lên đầu hẳn đã đời rồi, xếp lại «bát xế» sang cái anh Méo này. Hẳn ức lắm, hẳn sẽ làm toang lên mất! Nếu mình không khéo dàn xếp, chuyện này mà tùm lum ra thì nguy lắm, xếp ơi! Hẳn có tài liệu rành rành thế này làm sao cãi cho nổi?

—Thế quân sư có kế gì giúp ta không?

—Bầm xếp! kè ra thì khó lắm, dạ nhưng cũng có thể được, nếu...

Ấy bởi thế mà thiên hạ mới đồn là có một tấm hình đáng giá bạc triệu, và mọi sự được êm đẹp đề cho ông Cựu ra đi không vương thế nhĩ...

Bây giờ lại đến lượt ông Tân đang được quạt, bây giờ thì mát lắm, nhưng chưa biết đến bao giờ ông mới cảm thấy... nực?

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

Bạn CỐ THƯỜNG DÂN (Saigon).— Bạn đã gửi cho chúng tôi một loạt bài «Lá thư gửi người cai trị». Những vấn đề về cứu trợ thì chúng tôi cũng có nói đến rồi. Việc ăn cấp tiền cứu trợ thì là chuyện thường của đất nước này. Bạn không nghe thấy Thủ Tướng Hương tuyên bố hay sao? Nền diệt hết tham nhũng thì chúng ta lấy người đầu ra làm việc. Đã là cố thường dân thì phải chịu đựng và nhẫn nhục. Đồng ý không? .. Còn bài thơ và bức họa thì n hiểu chất chua và hơi tục, Xin cứ gửi tiếp.

BẠN NGUYỄN MẠNH DŨNG (Bình Định) Chúng tôi không nhắc tới vụ đó là do nữa, Vì chúng tôi chẳng bị thiệt hại gì. Theo tôi nghĩ, càng đòi màu, thì càng tách xa dân Giao chỉ với lính nước cờ Hoa. Đó cũng là bài học cho những kẻ không trọng lời hô hào «tự túc tự cường» của Người đứng đầu cả nước. Lá thư của bạn gửi ông Tê Tê Nixon, xét ra không cần thiết. Chúng ta chỉ nên gửi cho đồng bào Giao Chỉ một lá thư, khản thiết kêu nài, xin đừng bán hàng và mua hàng của lính Cờ Hoa, kẻ cả mua và bán... dâm. Như vậy cũng đủ rồi.

BẠN NGUYỄN VĂN M. (Gò Vấp) đã nhận 2 lá thư bạn nhờ chúng tôi đăng tải để gửi Thủ Tướng, và ông dân biểu Gò Vấp

Bây giờ đã có Thủ tướng mới, mà Thủ tướng cũ không biết gãi háng ở chỗ nào, nên vấn đề của quân nhân và công chức mà bạn đề cập tới, đành phải xếp xó. Còn ông dân biểu Gò Vấp, không thể về Gò Vấp, vì nơi đó có Ngã Ba Chú Ía, về thăm cứ trí, sợ thiên hạ hiểu lầm. Xin bạn thông cảm cho ông dân biểu, Mến lắm !..

CHÁY NHÀ LÒI RA MẶT CHUỘT

TÉ RA ĐẢNG TA CŨNG... LÀ DÂN ĐÉCH CÓ THỰC LỰC

viết thay CỬU SỪNG

Sáng ngày 19-7-1969, trong cuộc họp báo tại phim trường hãng truyền hình Saigon, tức gọi là Tivi Đại Ngụ, Tổng Thống VNCH đã long trọng tuyên bố sẽ cải tổ sâu rộng Chánh phủ, mở cửa cho các đảng phái có thực lực được tham chánh. Và chỉ những kẻ có thực lực thôi, anh nào bắt lực thì đi chỗ khác chơi.

Nghe lời tuyên bố của Tổng Thống, người ta nghĩ ngay tới sáu đảng trong Mặt Trận do Tổng Thống làm Chủ tịch. Đảng của Tổng Thống, tất cả phải có thực lực, và phen này, tham chánh là cái chắc. Chủ tịch Hiến báo của lực lượng Đại Đoàn Kết, người vốn nuôi mộng làm tổng trưởng một ngày, chỉ một ngày cũng được, đề in «các vì đất» phen này chắc thỏa lòng mong ước.

Chắc là sáu đảng của Tổng Thống cũng tin tưởng như vậy, nên hề nhau, quyết quật ngã nội các của ông già gân. Vì ông già có ra đi thì đảng ta mới có hy vọng. Bởi đó, mặc dầu Tổng Thống tỏ ý vẫn tín nhiệm ông già, nhưng đảng ta đểch nghe, bèn làm kiến nghị dâng lên Tổng Thống, nhất định quật ông già.

Sau khi Tổng thống ra thông cáo, cho biết đã thỏa thuận với ông già về cái tiêu chuẩn cải tổ chánh phủ. 6 đảng ta sợ ông già ở lại, bèn mở cuộc tấn công đợt nhì, năng nặc đòi ông già rút lui.

Nội các cải tổ, bốn tiếng ấy nào nùng và bi đát. Phút chót, ông già đành ra đi, để Tổng thống chọn người khác Đảng ta mừng rơn. Cờ sắp đến tay rồi, sẽ phát bằng thích

Sau khi Tổng Thống chỉ định Đại Tướng Khiêm lập Chánh phủ, lực vị trong đảng ta biết là mất cái chức

Thủ Tướng rồi, nhưng chắc thế nào chả vô được ít bộ, bèn vội vàng ra thông cáo sẵn sàng tham gia Tân nội các. Có thẳng gần đọc thông cáo bèn phá bình một câu ngang phè; nếu không được mời tham gia, thì sẵn sàng tham gia thế đéch nào được.

Ấy thế mà đúng. Nhìn thành phần Tân nội các, cóc thấy ông nào đeo mác đảng phái cả.

Trong sáu đảng ta, chỉ có mỗi hai ông Ngô khắc Tinh và Lê Trọng Quát đoạt được Bộ Thông Tin của giáo sư đẹp giai khoẻ mạnh, và Bác sĩ Châm, hình như là người nhà của ông Hà Thúc Ký đoạt được cái ghế Chiêu Hồi, cũng của giáo sư đẹp giai khoẻ mạnh. Ngoài ra 4 đảng khác, chẳng ăn thua gì. Nhưng hai ông Ngô khắc Tinh, và Lê Trọng Quát, nếu được mời tham gia nội các vì các ông có thực lực, thì cái thực lực đó bắt nguồn từ hồi phong trào Cách Mạng Quốc Gia, mà các ông ghi rõ trong tiểu sử chứ không phải nhờ vào cái thực lực của đảng nhân xã hôm nay Trường hợp bác sĩ Châm có lẽ cũng nhờ khả năng và uy tín cá nhân (xé lẻ của ông Ký) nhiều hơn là cái thực lực của đảng ông Hà Thúc Ký.

Thế là bao công lao quật ông già để tham chánh, phút chốc biến thành công cốc. Bây giờ ngồi buồn gãi háng, ắt có lãnh tụ nghĩ rằng: biết vậy đéch thêm đán h ông già, để khỏi mang tiếng ác.

Tổng Thống đã nói rằng sẽ lập chánh phủ mới với sự tham gia của các chánh đảng có thực lực. Đảng ta không được tham gia. Vậy té ra quý vị cũng đéch có thực lực. Đau thật!

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

THƯƠNG SINH ĂN ĐỒN

Hai tháng nay, Thương Sinh không ngó ngang gì đến Con Ong và viết cách rất lăm lăm, bẽ bối, Rất...văn nghệ hoài hương. Vì anh ta bận làm tuần báo Tuổi Ngọc bận với giấc mộng khiêm tốn của anh ta. Vậy mà anh ta suýt bị một trận đòn gân trường Lasan Taberd vào giờ anh đi đón con về học. Nếu không gặp ba người du đảng nghệ sĩ Thương Sinh đã nằm nhà thương.

Ba người du đảng được thuê với giá 20 ngàn đồng để đánh Thương Sinh... cảnh cáo. Người thuê cho biết số xe, địa chỉ riêng và con đường. Thương Sinh đi làm cùng giờ đưa đón con đi, về học. 7 giờ chiều ngày 9-9, ba người du đảng nghệ sĩ đã đến tận nhà Thương Sinh xin được nói chuyện ở ngoài chỗ đậu xe. Lúc ấy, Thương Sinh đứng chơi với người bạn thân là Đặng xuân Côn. Và anh Côn được chứng kiến một bí hài kịch. Ba người du đảng nghệ sĩ, một mặc y phục lính nhẩy dù, không có lon nhưng bụng đất khẩu Colt 5 viên; một mặc y phục không quân, chông gậy; một đi xe gá máy Nhật khoe thể nua báo. Người mặc đồ dù vào đề:

Tôi được mượn đánh anh gá Bru Điện với giá 20 ngàn đồng. Tôi từ Tây Ninh về phép, theo anh hai ngày rồi. Nói thật với anh, trước tôi là du đảng Cầu Muối đánh mượn là chuyện cơm bữa. Nhưng nay tôi thực sự muốn rũ bụi đời. Tôi nghèo, tôi đang cần tiền.

Thương Sinh hỏi:

— Rồi sao?

Người du đảng ngày xưa đáp:

— Tôi không muốn đánh anh. Thú thật tôi không nỡ đánh anh.

Thương Sinh cười nhạt:

May mà anh chưa nỡ đấy. Anh có biết tôi là ai không?

Người mặc đồ dù hát đầu:

— Anh là ai? người thuê tôi không nói. Thương Sinh vỗ vai người mặc đồ dù:

— Trong «băng» Đại Ca thay, anh đứng chỗ nào? Tôi là tác giả «Điệu ru nước mắt» đây. Tôi tưởng trước khi «hạ» một thằng nhà báo, anh phải hỏi những đàn anh thêm một của anh chứ?

Người mặc đồ không quân nói:

— Anh viết «Điệu ru nước mắt» à? Em đã say mê đọc cuốn đó.

Giọng nói của ba người trở nên thân mật

— Quả là chúng em không được biết tên anh. Nhưng đã biết là anh, người bình vực chúng em thì dễ cho chúng em quá.

Tôi bèn đổi giọng:

— Chú tính sao?

— Xin anh cứ coi như anh đã bị chúng em đánh. Trọn ngày mai, anh dán miếng băng keo ở má bên phải và cánh tay trái để đưa thuê em tin thật để chúng em lấy tiền của nó. Anh hứa chứ.

— Tôi hứa, đúng luật giang hồ. Vậy các chú cho biết tên thằng thuê các chú.

Ba người du đảng bèn cho Thương Sinh biết tên kẻ thuê người đánh lên anh. Và trọn hôm sau 10-9, «cả nước» thấy Thương Sinh quen mặc áo ngắn tay bông mặc áo trắng dài tay và má bên phải dán băng keo. Ai hỏi Thương Sinh cũng đều nói anh ta bị du đảng đánh và anh không chịu tiết lộ kẻ chủ mưu đánh anh. Anh ta bảo «Cứ để nó đó, sẽ có dịp chính những người nó thuê đánh tôi sẽ đánh nó, vì chúng tôi là dân bụi đời mà»

Gần đây, Con Ong động chạm tới «phong trào ta» và nhất là tới ông trùm «Việt Nhi» Ruồi Tái Béo nghĩ rằng «phong trào ta» không chơi cái trò cu ly này. Nghe nói ông trùm «Việt Nhi» ra... , dao búa lăm. Vậy có lẽ, ông trùm «Việt Nhi» ra đòn chăng? Ruồi Tái Béo yêu cầu

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

Thương Sinh quên máu quân tử Tàu đi, ông nên báo cho cảnh sát võ thăng khôn nạn toan hại ông cho Ruồi Tái Béo khỏi thối mồm. Nhân tiện đây

Ruồi Tái Béo xin nghiêng mình cảm phục lối chơi đúng điệu giang hồ của các cụ du đảng hay tân du đảng đối với bọn nhà văn, nhà báo. Đứa nào thuê các anh đánh nhà báo, các anh hãy báo cho tôi hay để tôi này giả vờ năm nhữn thương để các anh «bắt địa» của chúng nó. Thương Sinh đã chơi điệu ấy. Nhà anh ta có tội lỗi phồn. Anh ta chỉ cần trở ngôn ngữ nhà nghề là bạn anh ta sẽ xin phép võ nhà gọi cho Cảnh sát, Quân Cảnh hay an ninh quân đội là anh rầy rà to. Nhưng Thương Sinh hay bất cứ tên nhà báo nào đã không làm thế. Bụi đời mà. Vậy đánh nhà báo rất dễ và cũng rất khó.

Lại xin nhắc những thằng khôn nạn, dễ tiện bị báo chí phanh phui sự khôn nạn, dễ tiện của mình không biết làm gì hơn là thuê du đảng trả thù họ. Bọn khôn nạn dễ tiện có giới cứ đến trước tòa báo, nhân danh nó mà vung dao. Riêng cái thằng khôn nạn thuê người đánh Thương Sinh hãy bắt đầu lo dần đi. Hề anh em Con Ong bị đánh lên ở bất cứ nơi nào, may sẽ được lối ra pháp luật ngay tót xuyệt! Lưỡi gươm đang treo trên cổ mày đó.

LÀM TÔI ĐI

Một trong những mục tiêu cao cả của Thủ tướng Trần Văn Hương đưa ra khi làm thủ tướng lọt nhĩ, là đập đầu tham nhũng. Cái búa của chế độ để đập đầu tham nhũng là viện giám sát. Tâm muốn đập, mà búa đểch chịu đập, thì đập thếchó nào được. Vào những tháng cuối cùng khi rời chức vụ, người ta tưởng là viện giám sát đã giúp Thủ tướng tặng quốc dân một cái đầu tham nhũng. Nhưng cuối cùng, cái đầu này vuột mất. Thế là bác Thủ đành ra đi coi như không thực hiện được một lời hứa Lôi đó không phải ở bác Thủ, mà ở cái búa bất lực Nay, nghe đầu viện giám sát đang nghiên cứu hồ sơ liên quan đến những việc làm mờ ám của hai ông cựu Tổng Trưởng Lương Thế Siêu và Âu Ngọc Hồ. Nếu quả thật như vậy thì khá lắm.

Từ xưa đến nay, người ta đã than phiền quá nhiều về những việc làm mờ ám của các ông lớn. Người ta bảo nhau rằng thằng chó nào cũng ăn bần hết. Bộ đến tay là dớp, dớp no rồi ra đi, anh khác lại dớp. Quan niệm tai hại đó cần đánh tan. Và có đánh tan được, thì dân mới tin nơi nhà nước.

Viện giám sát văn khố có quyền kiểm kê tài sản từ Tổng Thống trở xuống. Bây giờ thử làm việc đi coi nào. Hãy bắt tay ngay vào việc kiểm kê tài sản của các ông mới mất chức, và kiểm kê tài sản của các ông mới nhậm chức. Rồi đến khi thay đổi chánh phủ, lại kiểm kê người ra đi và người mới tới. Yêu cầu viện Giám Sát công bố cho Quốc Dân biết khi mới tham chánh, các ông Tổng Trưởng mới mất chức có bao nhiêu của cải, và bây giờ, khi mất chức, các ông ấy có bao nhiêu. Cũng cần công bố ngay kết quả kiểm kê tài sản của quý vị mới tham chánh, để quốc dân theo dõi xem trong thời gian tại chức, nó leo thang hay tụt thang?

Nhất là những vụ gọi là mờ ám liên hệ đến mấy ông về vườn, cần phải làm đến nơi đến chốn. Anh nào có tội, phải đập cho nên thân. Dù ông là cựu Tổng Trưởng nhưng nếu có bằng chứng tham nhũng, hãy đập nát đầu các ông ra.

Cần phải làm như vậy, cần treo ở mỗi bộ một cái máy chém, để những kẻ đang cầm quyền nhớ rằng có 1 ngày sẽ ra đi, và trên đời này, còn có sự hiện diện của 1 cái gọi là viện giám sát.

Đập đi, hãy đập mạnh vào.

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUỲNH-NGỌC-TIỂU

15-9-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP

Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB

Sáng, Chiều, Tối

GHI TÊN TẠI:

5/6 Chi Lăng Gia định (cạnh trường Mỹ Thuật)
196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)
631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn)
268/1, Lý Thái Tổ (trước trại tạm trú Pétruský)

RUỒI TÁI BÉO cầm tròn

NGƯỜI RUỒI TÁI BÉO TỬ NỚP

Gần đây, người ta thấy ông ruồi tái béo Tú Nốp rất hung hăng trong công cuộc diệt trừ những thằng dân biểu du đảng, hơi một tí là đòi dọa rút súng báo đồng viện Xin nghe ông Tú Nốp xuất chương:

Ông dân biểu Ngô công Đức cậy có báo trong tay đã mạt sát thậm tệ một bạn đồng viện là dân biểu Hiếu ở Cần Thơ. Đồng viện với nhau mà chơi nhau sát vác như thế thì hơi khó coi, nhất là trong tay mình lại có báo, còn bạn đồng viện thì không. Hơn nữa nếu định chửi nhau thì cũng nên chửi cho xây dựng chứ ai lại rêu tên bạn đồng viện lên mà gọi nào là Thầy Chích Bít Hiếu, nào là Chủ Bar Mèo Cần Thơ v.v., thì quả thật đã lợi dụng tự do ngôn luận đến mức tối đa để mượn mạt ly ai thì mạt ly, vu kh ông ai thì vu kh ông. Lại còn cái chuyện bần nhau nữa nghe mới tởm Ông Ngô công Đức khi tá ông Nguyễn hữu Chung định bắn ông dân biểu Hiếu đã viết: «ông Hạ Chu ng bèn búng ngón tay kêu Thầychích Bít Hiếu có ngon hãy lên diễn đàn. Tôi nghiệp cho ông thợ Cai Đè Cần Thơ, mặt mày xanh như tàu lá chuối hai chân đi chậm rãi run cầm cập» vì lúc đó ông hạ Nguyễn hữu Chung đã đề cái tay vô trong túi áo bành tó Ai cũng biết ông Hạ Nguyễn hữu Chung tánh tình rất độc hễ nói là làm. Nếu ông chủ bar Mèo Cần Thơ bước tới chắc mai một dây không còn ai lo vụ cai đê cho mấy đứa em đang làm việc cho cái bar của quan bắt khà tại Cần Thơ.

Thật là anh hùng, thật là oai phong cho ông Hạ Nguyễn hữu Chung. Chỉ tiếc rằng ông Hạ mới chỉ thọc tay vô túi áo, chứ chưa rút súng ra quay vài vòng như cao bồi Texas, Tú Nốp tẻ chỉ xin khuyên cả hai ông Đức và Chung là người đừng tưởng có súng trong tay muốn bắn ai thì bắn, bắn người khó là m, không dễ gì «nói là làm» như ông Đức tá đầu trái lại chỉ sợ cầm súng chưa bắn mà mặt mày đã xanh như tàu lá chuối, hai chân run cầm cập nghĩ đến tương lai vợ đẹp con khôn, nghĩ đến số lương dân biểu hàng tháng nghĩ đến danh vọng đang lên như điều đứt dây mà vội rút cò lại.

Đừng có dọa bắn chết ai! Những thằng dọa là những thằng nhất. Có giới cứ bắn thử một phát coi. «Chưa bắn được người, mặt đỏ như vang, bắn được người rồi, mặt vàng như nghệ» ông Nguyễn hữu Chung hay ông Ngô công Đức hãy thử cho bần dân thiên hạ xem cái bản mặt ông đó hay vàng. Và lần này đừng có dọa, hễ bắn là bắn ngay. bắn theo kiểu «bắn chậm thì chết»

Cũng cần nói lại một lần nữa là Con Ong sắp cho ra mục «chửi bằng thích». Mục này dành riêng cho những dân biểu nghị sĩ, không có báo trong tay bị những dân biểu có báo trong tay chửi bởi ngày này qua ngày khác. Vậy nhào vô đi, hỏi những anh dân biểu bị đồng viện cậy có báo chửi bố mình.

NGÀY MAI THỨ SÁU 12-9
BẠN NHỚ MUA CHO CON EM BẠN

TUỔI NGỌC

SỐ 9

TỜ BẢO KHÔNG CÓ BÓNG DÁNG
ĐUÔI ƯƠI VÀ PHỤ THỦY